

INFO

**V neděli 15. a 22. května
nebude večerní mše sv.
v kostele sv. Ludmily.**

**V neděli 22. května zveme na
SVATOTROJICKOU POUŤ.**

**V neděli 29. května
Slavnost Těla a krve Páně.**

Slavnostní mše svatá
**v 9.00 hod. v kostele
sv. Petra a Pavla**
s průvodem na náměstí Míru.
Večerní mše sv. v 18.00
v kostele sv. Ludmily.

Ostatní mše nebudou.

**V sobotu 4. června
nebude ranní mše sv.
v kostele sv. Ludmily
a večerní mše sv**

v kostele sv. Václava ve Vysoké.

**KOSTEL SV. JANA
NEPOMUCKÉHO
ŠEMANOVICE
PRAVIDELNÝ POŘAD
BOHOSLUŽEB V ROCE 2016**

15.05. - neděle v 15.00 -
poutní mše svatá

26.06. - neděle v 15.00

05.07. - úterý v 15.00
(slavnost sv. Cyrila a Metoděje)

21.08. - neděle v 15.00
(slavnost Nanebevzetí Panny Marie)

18.09. - neděle v 15.00
(slavnost zjevení Panny Marie
v La Salette)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Eucharistie umožňuje tvořit jednotu a uvědomovat si křesťanskou důstojnost

Na Poslední večeři daroval Ježíš svoje Tělo a Krev v chlebu a vínu, aby nám zanechal památku svojí oběti a nekonečné lásky. V tomto „viaticku“ plném milosti mají učedníci všechno, co je nutné na cestu dějinami a pro šíření Božího království. Světlem a silou je pro ně dar, kterým dal Ježíš sebe sama, když se dobrovolně obětoval na kříži. A tento chléb života se dostal až k nám! Nikdy nepomine úžas církve před touto skutečností. „Tento chléb, to je tělo, které viselo na kříži; tento kalich, to je krev, která vytékala z boku. Vezměte a jezte tělo Kristovo; vezměte a pijte krev Kristovu. Jste Kristovy údy. Abyste nepřestávali tvořit jednotu, jezte pokrm, který vás vzájemně spojuje; abyste si byli vědomi, jakou máte cenu, pijte nápoj, kterým bylo zapláceno vaše vykoupení.“

Netvoříme jednotu, když se nepoddáváme Pánovu Slovu, nežijeme bratrství mezi sebou, soupeříme o první místa, nenacházíme odvahu dosvědčovat lásku a nejsme schopni nabízet naději. Tak se rozpadá jednotu. Eucharistie nám umožňuje tvořit jednotu, protože je poutem jednoty, naplněním Smlouvy, živoucím znamením lásky Krista, který se ponížil a zmařil, abychom zůstávali sjednoceni. Účastí na eucharistii a jejím přijímáním jsme na cestě, která nepřipouští rozdělení. Kristus přítomný mezi námi ve znamení chleba a vína žádá, aby síla lásky překonávala každou roztržku a zároveň poskytovala společenství chudým, oporu slabému, bratrskou pozornost vůči těm, kdo namáhavě nesou tíhu každodenního života a jsou v nebezpečí, že ztratí víru.

Co znamená nebýt si vědomi, jakou máme cenu, tedy rozředit svoji křesťanskou důstojnost? Znamená to nechat se nahlodat idolatriemi naší doby: zdáním, konzumem, svým já, ale také soupeřením, arogancí jakožto vítězným postojem, nepřipouštěním si vlastní chyby nebo potřeby. Tím vším se znehodnocujeme, stáváme se průměrnými, vlažnými a mdlými křesťany, pohany. Ježíš prolil svoji Krev jako drahocennost a očistnou lázeň, abychom byli obmyti ze všech hříchů. Hledme na Něho, abychom si byli vědomi, jakou máme cenu, čerpejme z Jeho zdroje, abychom byli chráněni před zkažeností. Pak zakusíme milost proměnění: zůstaneme navždy ubohými hříšníky, ale Kristova Krev nás osvobodí od našich hříchů a vrátí nám naši důstojnost. Osvobodí nás od zkaženosti. Bez naší zásluhy a s upřímnou pokorou budeme moci přinášet bratřím lásku našeho Pána a Spasitele. Budeme Jeho očima, které hledají Zachea a Magdalénu; budeme Jeho rukama, které jsou oporou nemocným na těle i na duši; budeme Jeho srdcem milujícím ty, kteří potřebují smíření, milosrdenství a porozumění.

Eucharistie tak aktualizuje Smlouvu, která nás posvěcuje, očisťuje a sjednocuje v podivuhodném společenství s Bohem. Tak se učíme, že eucharistie není odměnou pro ty, kdo jsou dobří, ale silou pro slabé, pro hříšníky. Je odpuštěním, viatickem, které nám pomáhá jít, putovat.

Na slavnost Božího Těla se radujeme z toho, že toto tajemství nejenom celebrujeme, ale také chválíme a opěvujeme v ulicích svého města. Průvod vyjadřuje naši vděčnost za celou tu cestu, kterou nám Bůh umožnil projít pouští našich ubohostí, aby nás vyvedl ze servilnosti a sytil svojí Láskou skrze svátost svého Těla a Krve.

Abyste nepřestávali tvořit jednotu, jezte pokrm, který vás vzájemně spojuje; abyste si byli vědomi, jakou máte cenu, pijte nápoj, kterým bylo zapláceno vaše vykoupení.

papež František

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Nanebevstoupení Páně

V Krédu nacházíme tvrzení, že Ježíš „vstoupil do nebe, sedí po pravici Otce“. Ježíšův pozemský život kulminuje událostí Nanebevstoupení, když přechází z tohoto světa k Otci a usedá po Jeho pravici. Jaký je význam této události? Jaké jsou její důsledky pro náš život? Co znamená rozjímat Ježíše sedícího po pravici Otce? Nechme se v tom vést evangelistou Lukášem. Začneme momentem, kdy se Ježíš rozhodl vydat na svou poslední pouť do Jeruzaléma. Svátý Lukáš zaznamenal: „Když se přibližovala doba, kdy měl být vzat (vzhůru), pevně se rozhodl jít do Jeruzaléma“. Během „výstupu“ do svatého města, kde se uskutečnil jeho „exodus“ z tohoto života, Ježíš už vidí cíl, nebe, avšak dobře ví, že cesta, která jej dovede k Otci prochází křížem, poslušností Božímu plánu lásky. Katechismus katolické církve praví, že „vyzvižení na kříž znamená a ohlašuje vyvýšení při nanebevstoupení“. Také nám musí být v našem křesťanském životě jasné, že vstup do Boží slávy vyžaduje každodenní věrnost Jeho vůli, i když si žádá obět, někdy změnu našich plánů. Ježíšovo Nanebevstoupení se uskutečnilo konkrétně na Olivové hoře, nedaleko místa, kam se utekl k modlitbě před svým utrpením, aby se hluboce spojil s Otcem. Znovu tak vidíme, že modlitba nám dává milost žít ve věrnosti Božímu plánu.

Lukáš nám na konci svého evangelia vypráví o události Nanebevstoupení velice stručně. Ježíš vyvedl učedníky „směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k nebi. Oni se mu poklonili a s velikou radostí se vrátili do Jeruzaléma. Byli stále v chrámě a velebili Boha“. Tak praví svátý Lukáš. Chtěl bych v tomto vyprávění poukázat na dva body. Předně, Ježíš během svého Nanebevstoupení činí kněžské gesto požehnání a učedníci zajisté vyjadřují svoji víru klaněním, poklekají a sklánějí hlavu. Toto je první důležitý bod: Ježíš je jediný a věčný Kněz, který svým utrpením prošel smrtí a hrobem, vstal z mrtvých a vystoupil do nebe; je u Boha Otce, kde se za nás stále přimlouvá. Jak tvrdí svátý Jan ve svém prvním listu, On je náš přímlovce. Je ale krásné to slyšet! Když je někdo předvolán k soudu nebo se má zodpovídat, první věc, kterou udělá, je, že vyhledá advokáta, aby jej hájil. My máme jednoho, který nás hájí vždycky, brání nás před úklady ďábla, brání nás před námi samotnými, před našimi hříchy. Nemějme strach, jít k němu prosit o odpuštění, žádat požehnání, žádat milosrdenství. On nám vždycky pomáhá, je naším advokátem, vždycky nás hájí. Nezapomínejte na to. Ježíšovo Nanebevstoupení nám tedy dává poznat tuto tak útěšnou skutečnost našeho putování: v Kristu, pravém Bohu a pravém člověku, naše lidství vstoupilo k Bohu. On nám otevřel přístup; je jako horolezecký průvodce, který při výstupu na nějakou horu dosáhne vrcholu a přitahuje nás k Sobě, vede nás k Bohu. Svěříme-li mu náš život, necháme-li se Jím vést,

máme jistotu, že jsme v bezpečných rukách, v rukách našeho Spasitele, našeho přímlyvce.

Druhý bod: svatý Lukáš referuje, že apoštolové, jakmile viděli, že Ježíš vystoupil do nebe, vrátili se do Jeruzaléma „s velikou radostí“. Zdá se nám to poněkud divné. Obvykle, když jsme odděleni od svých blízkých, svých přátel nějakým definitivním rozloučením a zejména v důsledku smrti, máme v sobě přirozený smutek, protože už neuvidíme jejich tvář, neuslyšíme více jejich hlas, nebudeme se moci těšit z jejich sympatií, z jejich přítomnosti. Nicméně, evangelista zdůrazňuje hlubokou radost apoštolů. Jak je to možné? Právě proto, že pohledem víry chápou, že ačkoli je odňat jejich očím, zůstává Ježíš stále s nimi, neopouští je, a v Otcově slávě je jim oporou, vede je a přimlouvá se za ně.

Svatý Lukáš podává skutečnost Nanebevstoupení také v úvodu Skutků apoštolů, aby zdůraznil, že tato událost je článkem, který připojuje a spojuje Ježíšův pozemský život k životu církve. Tady svatý Lukáš zmiňuje také oblak, který vzal Ježíše z očí učedníkům, kteří zůstávají rozjímat Krista vystupujícího k Bohu. Zasahují tedy dva muži v bělostných šatech, kteří je vybídlí, aby nestáli a nehleděli k nebi, ale sytili svůj život a své svědectví jistotou, že se Ježíš vrátí právě tak, jak Jej viděli odcházet do nebe. Právě pobídka plynoucí z rozjímání Ježíšovy vlády umožňuje, aby se nám od Něho dostalo síly nést a dosvědčovat evangelium v každodenním životě: rozjímat a jednat, ora et labora učí svatý Benedikt. Obojí je nezbytné v našem životě křesfanů.

Nanebevstoupení neindikuje Ježíšovu absenci, ale říká nám, že je Živý mezi námi novým způsobem; nenachází se už na nějakém konkrétním místě světa jako před Nanebevstoupením. Nyní je součástí vlády Boží, přítomen v každém prostoru a čase, nablízku každému z nás. V životě nikdy nejsme sami, máme tohoto advokáta, který nás očekává a který nás hájí. Nikdy nejsme sami. Ukřižovaný a Zmrtvýchvstalý Pán nás vede a spolu s námi mnoho bratří a sester, kteří v tichosti a ve skrytu, ve svém rodinném a pracovním životě, ve svých problémech a těžkostech, ve svých radostech a nadějích každodenně žijí víru a společně s námi přinášejí světu vládu Boží lásky ve vzkříšeném Kristu, který vystoupil do nebe je naším přímlyvcem.

Katecheze papeže Františka

Bez Ducha svatého není evangelizace

Všichni byli naplněni Duchem svatým“ (Sk 2,4).

Když Ježíš promlouval k apoštolům při Poslední večeři, řekl, že jim po svém odchodu z tohoto světa pošle Otcův dar, tedy Ducha svatého. Tento příslib se mocně uskutečnil v den Letnic, kdy Duch svatý sestoupil na učedníky shromážděné ve večeřadle. Toto seslání je událostí, která se obnovovala a dosud obnovuje. Oslavený Kristus po Otcově pravici nadále uskutečňuje svůj příslib a sesílá na církev oživujícího Ducha, který nás učí, připomíná nám a umožňuje promlouvat.

Duch svatý nás učí - je to vnitřní Učitel. Vede nás životními situacemi po správné cestě. V počátcích církve bylo křesťanství nazýváno „cesta“ a sám Ježíš je Cesta. Duch svatý nás učí Jej následovat, kráčet v Jeho šlépějích. Duch svatý je učitelem života.

Duch svatý nám připomíná. Připomíná nám všechno, co řekl Ježíš. Připomíná nám a dává nám chápat Pánova slova. Toto připomínání v Duchu a díky Duchu je podstatným aspektem Kristovy přítomnosti v nás a v Jeho církvi. Duch pravdy a lásky nám připomíná všechno, co Kristus řekl, umožňuje nám stále více pronikat do smyslu Jeho slov. My všichni známe ze zkušenosti, že v určité chvíli v jakékoli situaci se objeví nějaká myšlenka a pak další, která se pojí s úryvkem Písma. Duch nás vede touto cestou živé paměti církve. A vyžaduje od nás odpověď. Čím je naše odpověď velkodušnější, tím více se Ježíšova slova v nás stávají životem, stávají

se postoji, rozhodnutími, gesty, svědectvími. Duch nám v podstatě připomíná přikázání lásky a volá nás, abychom jej žili.

Křesťan bez paměti není pravý křesťan, je křesťanem na půli cesty, mužem či ženou, který je vězněm chvíle a který své dějiny nechápe jako poklad, neumí je číst a žít jakožto dějiny spásy. S pomocí Ducha svatého však můžeme interpretovat vnitřní vnuknutí a životní události ve světle Ježíšových slov. A tak v nás roste moudrost paměti, moudrost srdce, která je darem Ducha. Kéž v nás všech Duch svatý oživí křesťanskou paměť! Onoho dne byla s apoštolý Žena, která uchovávala v paměti všechny tyto věci a od počátku o nich v srdci rozjímala. Byla to Maria, naše Matka. Kéž nám na této cestě pravdy pomáhá.

Duch svatý nás učí, připomíná nám a také nám umožňuje mluvit s Bohem a s lidmi. Umožňuje nám mluvit s Bohem v modlitbě. Modlitba je dar, který dostáváme zdarma; je dialogem s Ním v Duchu svatém, který prosí v nás, umožňuje nám obracet se k Bohu a nazývat Jej Otcem, Tatínkem, Abba a není to jenom „slovo“, ale realita, my skutečně jsme Boží děti. „Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové“ .

Umožňuje nám mluvit v úkonu víry. Nikdo z nás nemůže říci „Ježíš je Pán“ bez Ducha svatého. Duch nám umožňuje mluvit s lidmi v bratrském dialogu. Pomáhá nám mluvit s druhými a rozpoznávat v nich svoje bratry a sestry, mluvit přátelsky, laskavě a mírně, chápat úzkosti a naděje, smutky i radosti druhých. Duch svatý nám umožňuje promlouvat k lidem také v proroctví, to znamená, že z nás činí skromný a poddajný přívod Božího Slova. Proroctví je pronášeno směle a otevřeně, ukazuje rozpory a nespravedlnosti, ale vždycky mírně a konstruktivně. Prostoupeni Duchem svatým můžeme být znamením a nástrojem Boha, který miluje, slouží a obdarovává životem.

Duch svatý nás učí cestě, připomíná nám a vysvětluje Ježíšova slova; umožňuje nám modlit se a říkat Bohu Otče; umožňuje nám promlouvat k lidem v bratrském dialogu a pronášet proroctví.

Den Letnic, kdy učedníci „byli naplněni Duchem svatým“, byl dnem křtu církve, která se zrodila aby všem hlásala Dobrou zvěst. Ježíš byl k apoštolům rezolutní: neměli odcházet z Jeruzaléma dříve než se jim dostalo moci Ducha svatého. Bez Něho není poslání, není evangelizace. Proto spolu s celou církví, naší Matkou katolickou církví voláme: Přijď Duchu svatý!

Slavnosti Nejsvětější Trojice

Největší tajemství křesťanské víry: trojjediný Bůh. Židé a muslimové se nad tímto učením pohoršují. Bojí se, že se tím dává všanc víra v jednoho a jediného Boha. Na skalní mešitě v Jeruzalémě stojí nápis: „Alláh je jeden. Žádný syn není.“ Křesťané nikdy neopustili jediný moment víry v jediného Boha. Bůh je jediný Bůh. Vždy platilo základní přikázání Starého zákona: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh;….Nebudeš mít jiného boha mimo mne.“. Věřící však stále naléhavěji v průběhu dějin poznávali, že tento Bůh není „jednoduchý“. Trojjedinost Boha není žádná lidská spekulace - koho by napadlo takto myslet Boha! Ale právě takto se Bůh zvěstoval. Křesťané věří, že Bůh nepoužil Ježíše jen jako nějakou masku, jako by se prostě převlékl za tuto lidskou postavu. Jádrem víry je: Ježíš je tímto Bohem. Duch svatý není podle křesťanského přesvědčení jen „síla vycházející od Boha“, nýbrž on je Bůh sám. Bůh člověku ukázal: takový jsem!

I když v Písmu nikde není zmíněn pojem „trojjedinost“ nebo „trojjediný Bůh“, v celé bibli najdeme k této záležitosti narážky. Ježíš, ačkoliv byl opravdu a plně člověkem, se zároveň cítí být „se svým Otcem“ zvláštním způsobem jedno. Proto mu jeho současníci - z jejich pohledu oprávněně - vytýkali, že se staví na Boží místo.

A Boží Duch? Již ve starozákonním chápání se objevuje, že Duch Boží není nikdo jiný než Boží Duch, a proto ne jednoduše s ním identický. Na to navazuje Ježíš. Duch,

kterého Ježíš slibuje, není žádná neosobní moc: jedná s lidmi a pro ně. Posvěcuje, uvádí do pravdy, je to pomocník a utěšitel. Je to Duch Boží a také Duch Kristův. Nikde v Písmu ani v církevní víře není Duch prostě identifikován s Otcem nebo se vzkříšeným Pánem. Ale nelze ho od nich ani oddělit.

Proto již, když se Ježíš stává člověkem, jsou Otec, Syn a Svatý Duch jmenováni vedle sebe. Po zmrtvýchvstání Ježíš spojuje všechna tři Boží jména: „Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého.“. A především také v listech apoštolů jsou Otec, Syn a Duch Svatý vedle sebe jmenováni se stejnou úctou a láskou.

Církev se během staletí přidržovala těchto biblických předloh a své oficiální modlitby zakončuje slovy: „Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, který v jednotě Ducha svatého s tebou žije a kraluje na věky věků.“

První křesťané a Ježíšovi učedníci každopádně tento teologicko-filozofický problém neznali. Žili v pevném přesvědčení: je jeden Bůh. Je to Bůh otců: Abrahama, Izáka a Jákoba. Tento Bůh je přítomen v Ježíši z Nazareta. Jeho slovo je Boží slovo.

A ten, kdo je překvapí o letnicích v zavřeném večeřadle, kdo se zmocní jejich srdcí, promění je, zapálí, přinutí vyjít ven, dodá jim odvahy a uschopní je k hlásání - kdo jiný by to měl být, než tentýž Bůh: Jahve. A tento Duch, který z nich tvoří nové lidi, který započíná „nové stvoření celého světa“ - to je týž Boží Duch, který se ještě před všim stvořením vznášel na vodami, nad chaosem nicoty.

Od nepaměti patřilo k nejvznešenějším úkolům teologie „odhalit“ toto tajemství. Hovoří o třech božských osobách, které jsou však jedinou božskou bytostí.

Blížíme se „životní hodnotě“ tohoto tajemství, vycházíme-li z předpokladu, že Bůh je milující Bůh, ba dokonce že je sám láska. Je mimo jednotlivost i mnohost. Ač jediný, obsahuje společenství. Bůh se nám ukazuje jako živoucí, tvořivý Bůh, v němž je vztah a setkání, znalost a láska, příklon a přijetí.

Z tohoto pohledu bude i pro nás snazší věřit, že se tento příklon a láska „projevují“ i vůči člověku, že Bůh ze sebe vychází (z lásky „se ocitá mimo sebe“), jen aby mohl být člověku nablízku a setkat se sním. Teprve v pohledu na Boha se nám objasňuje, co je člověk. Člověk - stvořený k obrazu Božímu - je ve své nejhlubší podstatě nastaven na společenství, a proto musí bez setkání s bližním a s Bohem zůstávat nenaplněný a prázdný. Věřící člověk teď pochopí, proč je na zemi mezi lidmi láska, náklonnost, něžnost, vztahy a společenství: sám Bůh vylil na tento svět svoji podstatu, celé Stvoření dýchá jeho Ducha.